

צב:

עין משפט
נר מצוה

שמו א ב מ"י פ"א מהל' שבת
 הל' יב פתח לארון פה:
 שמו ג מ"י שם הל' יב:
 י"ד ד מ"י שם הל' טו:
 ט"ז ה ו שם הל' טז:

לעזי רש"י

שורק"א. קלשון.

מוסף רשמי

תברא. קטין אסדדי ייבמות יג.
קטין חתן קטין רשע לטופס
כחובות ענה זכיר טעס. כל
באמת הלכה היא. ואין לחסס
לינחנס כדבר (בי"ט ט.א.)
כעשותה. גמי חטאת חתין
(לפ"ד ג.)

דבינו חננאל

[illegible]

האֲחֵרֵי וְכֵן אֲחֵרֵי שְׁמוֹר.
לְעֵיל (דף 6א:) גְּבִי מְזִיקָה מִשְׁמִי
וְנִשְׁבָּה וְכִפְּקִי דְקְדוּשָׁתָא דְּגִבִּי
מִנָּה הִיא וְאִמְרֵה הִיא וְכִנְמֵה דְּרוֹכֵי
לָהּ מִשְׁמִי: זֶה אִינוּ יִבְרָא וְזֶה אִינוּ
יִבְרָא דְּלִי' וְרִבִּי יְהוּדָה מַחֲבִיבִין.
מֵה שֶׁהִקְשָׁה רִיבִי' אֲמַר לָהּ אֲמִרְיָן
חֲסִילָת אֶחָד אֲמַר רַחֲמֵנָה וְלֹא שִׁטָּה
וְשִׁטָּה כְּדֹאמֵר גְּבִי כוֹפֵר מִפְּשָׁרָה
כְּפָרֵק ד' ו' (בִּזְק דף 77 ע' סוּרִי):

אתם מודין לאו מכלל דפטר
מכלל דמחייב רבי יהודה והר
ובא לו לאחריו ד"ה חייב לא
ופיה למטה מר מדמי ליה לא
ורגלו: באמת אמרו האשה
אומר אף מקבלי פתקין: ה
המוציא כבר לרשות הרבים
להוציאו והוציאוהו שנים חייב
רב ואמרי לה אמר אבי ואמר
מחייב ור' יהודה ור' שמעון פו
מאיר מחייבים ורבי שמעון פו
נמי הכי המוציא כבר לרשו
ורבי יהודה אומר אם לא יכו
פטורים ורבי שמעון פו
את כולה ולא העושה את
ולגזון בכרצר ושובשני בקולמ
יהו חייבין תלמוד לומר בעש

עָתָן אֶצֶל בֹּלְאֵי אָדָם. מִשְׁמַע
עֲמָן וְכֵן צָרִים בְּכָל מַעֲרָבִין
לְמֵאָה וְהַתִּיּאָה כו' וְכֵן בְּחֵר
שֶׁהָ דָּבָר חֲבִית (לְקַח קֶמֶד):

וואת"ל אנשי הוצל עו
כל אדם: **מתני'** א
ובא לו לאחריו פמור
חייב באמת אמרו הא
מלפניה ובין מלאחריה
חזר רבי יהודה אוס
גמ' מאי שנא לפניו
דלא אתעביד מחשבת
נמי הא לא אתעביד
שבתא מן שבתא

[illegible]

פחותה ועלתה בידו
ולאחריו ובא לו לא
(א) המציא מעות בפר
פיה למטה רבי יהודה
אמר לון ר' יהודה א
ובא לו לאחריו שהוא
מודה כלאחר ידו ורג
יהודה אני אמרתי דב
אחד אני לא מצאתי

יבנו ולשעמך דקאמ
א לאחר ידו ורגלו ד
ידו ורגלו דברי הכל
ווא לו לאחריו ומ
: [תנא ככל באמת
שכן לכלי מלכ
ייב הוציאווהו שנים
ו' שמעון פומר: נב
ה במתניתא תנא זה
ים זה אינו יכול זה
זה יכול זה אינו יכ
הרכים חייב הוציא
אחד להוציא והוציא
הני מלי "דנתן" כ
מקצתה כיצד שנים
וכותבין בנה והוצי
הה העושה את כול

המצניע פרק עשירי שבת

מרתני' המהמון להוליא לפניו. כגון שזר מצות בדמיו כדי שיהיו תליו לפני וכל לו להצרי: פטור. דלא נתיקמה מהשבתו וזה"ל כמתעסק ולא מהמון: **לאחריו** וכל לו לפני חי"ב. גמ' מפרש טעמא: סיגר. דעין מהנסיס קטנים וחוגרת אוחו לנעיות ואם

מלכה זו שום דבר להוציא וכל
לד' חזר חייבת: שכן ראו ליהוה
חזר. דברו ליהוה חזר ציצית
ומתחלה ידעם שהיה להספק: ר'
יהודה אומר אף מקבלי פסקין של
מלך למוסרם לנשים אף הם חייבים
לכאולתן אפילו לא נתקיימה מחשבתן
בזמן הוציאן על מנת לחסן לך ו'
ומתו להם כך לשון רבותי וכלי נמנמג:
בב' מי ששנה זו לא שנה זו. מ"ק
פטר בתרבייתו ומתא בתרא מחייב
בתרבייתו: ועלמס' בידו שמירה
פסוק. ואכן סביר דלא יחל לה'
אכל סיפא כל שכן דניחא ליה: דיוקא
דמס' קטיל. דיוקא (א) דמצינ' למידק
דמס' דלאחריו וכל לו לפניו הוא
דחייב. דעלמס' בידו שמירה מעולה:
והמס' פוערין. שאין דרך האכלה
בכך: אני אמרתי דבר אחד. אי
אדם מדיס כו': והס' אמרו דבר א'
א' אדם מדיס כו': והס' אמרו דבר א'

מא סיפא לאחריו ובא
הא לאחריו ובא לו
זו חברא מי ששנה זו
שי מאי קושיא דילמא
מיכעיא לאחריו ובא
עבידא מחשביתו אלא
לפניו אצטריכא ליה
הואיל ולא איתעביד
מ"ל דנתכוון לשמירה
בשמירה מעולה דחייב
ריו תנאי היא דתניא
דתו ופיה למעלה חייב
מחייב וחכמים פטרין

אֲתָם מוֹדִים בְּלֹא־אֲחֵרִי
 יֵיב וַאֲמָרוּ לוֹ וְאִי אַתָּה
 שְׂהוּא פֶטוּר אִמְרו ר' **מ'**
 אַחַד וְהָן אִמְרו דְּבַר
 שׁוֹבֵה לְדִבְרֵיהֶם וְהָן
 רַבִּי מִדְּקָאֵמַר לְהוּ אִי
 לִיָּה אִי אַתָּה מוֹדֵה
 הַ פֶּטוּר אֲלֵא לֹא־אֲחֵרִי
 פֶטוּר כִּי פְלִגִּי בַּפּוֹגֶדְתּוּ
 מוֹדֵמִי לִיָּה לֹא־אֲחֵר יְדוּ
 לִכְתָּה הִיא: רַבִּי יְהוּדָה
 עוֹשִׂין כֵּן: **מִתְנִי'**
 מִטּוֹרִין רַבִּי יוֹכָל אֲחֵד
 אִמְרו ר' הַיְּהוּדָה אִמְרו
 יוֹכָל וְהוּה יוֹכָל רַבִּי מֵאִיר
 גַּם יוֹכָל רַבִּי יְהוּדָה וְר'
 דְּבַרִּי הִכָּל חֵיִיב תְּנִיא
 גַּם רַבִּי מֵאִיר מֵחֵיִיב
 שְׁנַיִם חֵיִיבִין וְאֵם לֹא
 גַּם יַעֲשׂוּתָהּ הָעוֹשָׂה
 שְׂהָיוּ אוֹחֻזִין "בְּמַלְגֹּ
 לְרֹשׁוֹת הָרַבִּים יוֹכָל
 וְלֹא הָעוֹשָׂה מִקְצָתָהּ
 בַּעֲיּוֹל

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) יבמות יר. תביעות עה: כ"ק
מז: וער' חוס' כחצות עה:
ספרדו של תרנ"א, (ב) למח
למחרו ואלו לו כ"ל, (ג) וחספס
ע"ה, (ד) יב"מ ע"ה, ויש
רש"י, (ה) ונערך ערך ללר
ספר ללר ספר מלכות חזק
כספר וחולין פתחן כחצות
ספמחן שחולן למס' וספמח
ספמחן לספר, (ו) למל (ז) א
חול ע"ה חולף האסמית כמו
כס' שם חספ ערך, (ח) ויחל
ד, (ט) ודן לנ"ה, (י) ויש
ועד (י"א) וישלן ויש

נרתה אור השלם

וְאִם נֶמֶשׁ אֶתְּתָה תִּחְטָא
כִּשְׁנֵהָ מִעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֻׁתָּהָ
אֶתְּתָה מִמִּצּוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא
תַעֲשִׂינָהּ וְאִשָּׁם: וַיִּקְרָא ד' כֵּן

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דיוקא
דמתניתין קשיא דמצינו
ל"ל ומינח דיוקא נמחק;
(ב) ד"ה הוציאוהו שני;
(ג) תוס' ד"ה וחל"ל וכו' נהר
הכי מפרך. י"ב סוף דף כ"ט;
(ד) בא"ד היו משהבין נכונות
דפרקין ובימי מנשה ימי ומשני
ליו דהנה מנשה ימי;

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תברא וכו' שיש
בזה שום הילוק. פי' תוס'
מחזיק דף פה ע"כ ד"ה מי
ששנה וכו' מחזיק דף י' ע"כ ד"ה
ולתת:

הגהות הגר"א

[א] נח' דהניח החוליה משום כבודתו ופיה למעלה כו'. נ"ב בתוספתא הניח' המחזיק הניח' כבודתו ופיה למעלה והחוליה כבודתו ופיה למטה המחזיק להחליט כבודתו ופיה למטה ר"י חז"י וחכמים פוטרין וזוהי טעם תשובת ר"י איש מדין בלחצורו ובה לו ללחצור:

בֵּית חֲנָנִאל (המִשְׁכָּה)

[illegible][illegible]